

Există o împăcare generală?

Există o împăcare a tuturor? Sau, mai exact: pe lângă o „restabilire a *tuturor* lucrurilor” [Faptele apostolilor 3.21], există și o „împăcare a *tuturor oamenilor*”? S-a vorbit și despre o împăcare a *îngerilor căzuți*, dar ideea a fost desigur abandonată din cauza cuvintelor care nu pot fi înțelese greșit: „*în adevăr, nu de îngeri Se îngrijește El (Hristos)*” (Evrei 2.16). Faptul că restabilirea tuturor *lucrurilor* este învățată clar și fără echivoc în Cuvântul lui Dumnezeu este bine cunoscut și desigur nu este contestat. Citim în Coloseni 1.19,20 că a fost buna plăcere a întregii plinătăți a Dumnezeirii să locuiască în Hristos și prin El să împace cu Sine *toate lucrurile* (sau „universul”), atât cele de pe pământ, cât și cele din ceruri, făcând pace prin sângele Său. Pentru ca creația, pângărită fără voia sa de păcatul omului (ea nu are voință și, prin urmare, nu poartă nicio responsabilitate), să aibă parte de „libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu”, ea trebuie să fie curățită și eliberată de blestemul care apasă asupra ei. Lucrarea necesară pentru aceasta a fost făcută la Golgota, baza a fost pusă acolo, dar pentru introducerea în *rezultatele* glorioase ale lucrării, creația încă așteaptă cu dorință vie „descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Romani 8.19-21).

Dar cum stau lucrurile cu oamenii? Ei sunt ființe conștient *vinovate* și *responsabile* pentru vina lor. Ei au nevoie de o reînnoire personală a voinței lor, de o convertire sinceră și de pocăință; numai în acest fel pot obține iertarea vinovăției lor și pot scăpa de mânia dreaptă a lui Dumnezeu, care este asupra lor. Toți, cei care au venit la Isus și au crezut cu simplitate în Fiul lui Dumnezeu, *sunt* împăcați cu Dumnezeu, *au* răscumpărarea, iertarea greșelilor prin sângele lui Hristos și, în El, *stau* sfinți și fără vină înaintea lui Dumnezeu (Coloseni 1.21,22; Efeseni 1.4-7).

Întrebăm mai departe: Vor avea parte toți *oamenii*, ca toate *lucrurile*, mai devreme sau mai târziu, de consecințele binecuvântate ale lucrării de împăcare? Învățătorii împăcării generale răspund la întrebare cu „da” și încearcă să justifice acest da spunând: Cum ar putea Dumnezeu, care este dragoste, să permită ca nenumărate dintre creaturile Sale să fie pierdute pentru totdeauna, condamnându-le la un chin fără sfârșit? Totuși, dacă întrebarea se pune în acest fel, cu greu se poate evita includerea îngerilor căzuți, deoarece ei sunt la fel de mult *creaturi* ale lui Dumnezeu ca și omul căzut, chiar dacă sunt de o natură complet diferită. Dar să lăsăm acest punct și să ne ocupăm doar de oameni.

Baza (că Dumnezeu este dragoste), pe care susținătorii doctrinei împăcării universale încearcă să-și construiască gândurile și concluziile este corectă în sine, dar concluziile trase din aceasta sunt greșite. Este cu adevărat așa: *Dumnezeu* nu numai că *iubește*, dar El este dragoste. Apostolul Ioan spune: „Dragostea este *din Dumnezeu*. ... Cine nu iubește *nu* L-a cunoscut pe Dumnezeu, *pentru că Dumnezeu este dragoste*” (1 Ioan 4.7,8). Spre deosebire de om, Dumnezeu nu are nevoie de o motivație sau un motiv extern pentru a iubi. El iubește pentru că El este dragoste.

Dar, prin intermediul aceluiași apostol am primit și mesajul „că Dumnezeu este lumină și în El *nu este nicidecum întuneric*” (1 Ioan 1.5). Pe de o parte, totul este gol și descoperit înaintea lui Dumnezeu; pe de altă parte, nimic nu se poate apropia de El, nimic nu poate fi tolerat în prezența Sa, care stă în vreun fel în legătură cu întunericul.

Prin urmare, s-a spus, și pe bună dreptate: *natura* lui Dumnezeu este dragoste, *Ființa* Sa este lumină.

Dar dacă Dumnezeu este dragoste și lumină, atunci toate căile și acțiunile Sale trebuie să corespundă desăvârșirii acestei naturi, acestei Ființe. Însă, Dumnezeu este mult mai presus de înțelegerea noastră, așa cum infinitul este mai presus de finit. El este glorios în sfințenie, înfricoșător în putere, un Dumnezeu care face minuni, doar El. Se spune despre El că este „drept în toate căile Sale și bun în toate lucrările Sale”, sau: că „El este drept și iubește dreptatea”. (Psalmul 145.17; 11.7).

Probabil că nu există pasaj din Scriptură care să fi fost folosit mai mult de vrăjmașii adevărului pentru a falsifica atributele Dumnezeului viu și credincios decât aceste trei cuvinte scurte: „Dumnezeu este dragoste”. În zilele noastre, mai mult ca oricând. „Lucrarea de rătăcire”, pe care Dumnezeu o va trimite într-o zi, își aruncă deja umbra, ca să spunem așa. Nu numai necredincioșii sau semi-credincioșii, nu, cu regret adevărații credincioși își bazează părerea bine-cunoscută pe aceste cuvinte, potrivit cărora Dumnezeu îi iubește atât de mult pe oamenii pe care i-a creat, încât îi va mântui pe *toți* într-o zi și nu poate condamna pe nimeni pentru eternitate. Este mai mult decât de înțeles că vrăjmașul folosește această învățătură, care răstoarnă adevărul despre dreptatea lui Dumnezeu și dă voie, ca să spunem așa, răzvrătirii împotriva Lui, pentru a adormi conștiințele oamenilor și pentru a-i încuraja să-și satisfacă poftele și să se complacă în plăcerile lor păcătoase.

Desigur, nu poate exista nicio îndoială, că omul a fost întotdeauna subiectul bunătații și purtării de grijă a lui Dumnezeu. Cât de minunată trebuie să fi fost scurta perioadă de inocență din Grădina Eden, când totul părea să fi fost creat doar pentru a contribui la fericirea omului! Nu se punea problema de a munci pământul prin sudoarea frunții. Totul respira pace și liniște. Sub razele înviorătoare ale soarelui, pământul frumos și nepătat își aducea roadele glorioase în cea mai variată abundență. Râuri cristaline curgeau prin grădina lui Dumnezeu. Toate creaturile vii erau supuse omului; el era stăpânul lor și dădea fiecărui animal numele pe care trebuia să-l poarte. Astfel, totul în Eden vorbea despre bunătatea și bunăvoința lui Dumnezeu față de om, creatura Sa.

Dar lucrurile nu au rămas așa pentru mult timp. Știm cu toții cum omul a căzut prin neascultare și aroganță și a adus toți urmașii săi sub judecata morții. Ca o rugină pe plante teribilă și mortală, aceasta a acoperit întreaga creație. Curăția și frumusețea ei originală au dispărut pentru totdeauna! Cum ar fi putut fi altfel? Dacă Dumnezeu ar fi lăsat păcatul omului nepedepsit, unde ar fi fost dreptatea Lui? Și dacă El l-ar fi alungat pe om din prezența Sa pentru totdeauna, drept răsplată pentru acțiunile sale, unde ar fi fost dragostea Sa? Ambele erau imposibile. Dumnezeu este, așa cum exclamă El prin Isaia, „un Dumnezeu *drept și salvator*” (Isaia 45.21). Dreptatea necesită pedepsirea păcatului, iar harul mântuirea *păcătosului* pocăit. Dar cum ar putea fi combinate cele două? Doar prin crucea de pe Golgota, unde dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută pe deplin într-un Înlouitor sfânt. Având în vedere această cruce și pe baza lucrării de ispășire realizată acolo, harul poate domni acum, și anume „prin dreptate spre viață eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru” [Romani 5.21].

„Dumnezeu este dragoste” și, într-adevăr, El *a dovedit-o* și *o dovedește* în fiecare zi. Omul natural răspunde: „Ei bine, *dacă* există un Dumnezeu, El cu siguranță nu este dragoste; pentru că dacă ar fi dragoste, lumea nu ar putea fi atât de plină de nenorocire, sărăcie, lacrimi, boală,

durere și moarte! Dacă ar fi dragoste, ar schimba cursul lucrurilor, astfel încât oamenii din lume să poată fi fericiți, în loc să fie nenorociți și nefericiți.”

Bravo, muștrător mândru al Atotputernicului! Ai uitat că toate aceste suferințe *nu* erau atunci când „Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, era *foarte bine*” [Geneza 1.31]. Numai prin păcatul omului, prin răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu, totul a devenit așa cum este. „Printr-un singur *om* păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, *pentru că toți au păcătuit*” (Romani 5.12). În afară de aceasta, se pare că tu uiți că, în afară de circumstanțele politice și economice, multe dintre stările și suferințele actuale sunt rezultatul abuzului de sănătate sau al irosirii puterilor date de Dumnezeu, astfel încât omul este din nou singurul vinovat.

Poate că ar fi mai lingușitor pentru mândria ta, dacă Dumnezeu l-ar fi condus pe omul căzut înapoi în paradisul pierdut. Dar nu a fost niciodată intenția Lui, și nici nu ar fi demn de El, să restaureze ceea ce omul a stricat; Lui Îi place și I-a plăcut întotdeauna, prin puterea și dragostea Sa, să introducă stări de binecuvântare infinit mai înalte și mai bune decât cele pierdute. Conform opiniei tale deșarte, Dumnezeu ar fi trebuit să binecuvânteze trupește și temporal pe om, în ciuda și în pofida păcatului său; dar în loc de aceasta, El a creat o răscumpărare, care îl plasează pe omul căzut spiritual și veșnic pe terenul unei noi creații și îl introduce, pe el, vrăjmașul lui Dumnezeu, într-o comuniune eternă și intimă cu El Însuși. Într-adevăr, dacă există ceva care atestă faptul că Dumnezeu este *dragoste*, atunci este aceasta.

Dar mai mult decât atât, toate sufletele născute din Dumnezeu, care au fost iertate de păcate și au primit Duhul Sfânt, savurează deja astăzi o fericire infinit mai mare decât ar fi putut cunoaște Adam în starea sa de inocență sau decât ar fi considerat vreodată posibil persoana cea mai binecuvântată cu bunurile pământești ale fericirii. Nu trebuie uitat nici faptul că oamenii, deși Îl blasfemiază pe Dumnezeu, refuză să-și plece genunchii în fața Fiului Său și resping mărturia Duhului Sfânt, ei primesc zilnic și din oră în oră mii de binecuvântări de la Dumnezeu. În bunătatea Sa, El nu lasă să se sfârșească timpul semănatului și al recoltei, gerul și căldura, vara și iarna. Soarele Lui răsare peste cei buni și peste cei răi și El trimite ploaie peste cei drepiți și peste cei nedrepiți [Matei 5.45].

Atunci când îi pedepsește pe oameni, poate luându-le averea, sănătatea sau chiar pe cei dragi, este din nou pentru că El este dragoste. El nu are nicio plăcere în moartea păcătosului, ci se străduiește în toate felurile „să întoarcă pe om de la faptă și să ascundă de om mândria” (Iov 33.17). Se uită că două principii distincte sunt întotdeauna alături în acțiunile lui Dumnezeu: harul și guvernarea, bunătatea și severitatea. Bogățiile bunătății, răbdării și îndelungii Sale răbdări sunt minunate; dar dacă omul nu se lasă condus la pocăință de bunătatea lui Dumnezeu, ci își urmează propriul drum în încăpățânarea și inima sa nepocăită, atunci Dumnezeu nu are de ales decât să pedepsească și să judece. El îl lasă pe om să culeagă ceea ce a semănat, conform cuvântului Său: „cine seamănă în carnea sa, din carne va secera putrezire” (Galateni 6.8). „El nu necăjește, nici nu întristează *cu plăcere* pe fiii oamenilor”. El nu lovește și nu pedepsește pentru că Îi *place* să facă aceasta, ci pentru că ar dori „să aibă milă, după mulțimea îndurărilor Sale” de cei care au fost aduși la pocăință și la convertire (Plângerile lui Ieremia 3.32,33). *Dumnezeu este dragoste.*

Dar omul, în mândria sa, nu se mulțumește să tragă concluziile sale rele și contrare din căile prezente ale providenței sau guvernării lui Dumnezeu, ci afirmă și cu privire la viitor: Dacă Dumnezeu este dragoste, doctrina despre pedeapsa eternă, a damnării fără sfârșit, nu are cum

să fie adevărată. Dumnezeu trebuie într-o zi, chiar dacă numai după o pedepsire mai scurtă sau mai lungă a răului, să acorde milă tuturor creaturilor Sale. Această învățătură malefică s-a dezvoltat și s-a răspândit de-a lungul anilor și astăzi este impusă credincioșilor în așa fel încât, involuntar, li se amintește de judecata lui Dumnezeu. Împreună cu alte doctrine false, ea pregătește calea pentru respingerea completă a autorității revelației lui Dumnezeu, pentru falsificarea completă a caracterului Său și pentru timpul teribil menționat în pasajul deja citat (2 Tesaloniceni 2.10,14). Bărbați, care odinioară vesteau Cuvântul lui Dumnezeu nefalsificat și curat, au acceptat doctrina și au răspândit-o cu un zel de-a dreptul înfricoșător, dar despre care se știe că îi caracterizează pe aproape toți învățătorii falși. Vai! - spunem aceasta cu profundă durere! - ei nu au rămas în ceea ce au învățat și de care au fost odată complet convingși (2 Timotei 3.14). Ei nu au păstrat „modelul de cuvinte sănătoase” (2 Timotei 1.13). Ei nu-L mai propovăduiesc pe Hristos așa cum L-au auzit odată și au fost învățați în El (Efeseni 4.21). Nu mai este vocea Păstorului cel *bun*, care vorbește prin ei.

De aceea, *fugiți* de ei, voi, oițe ale lui Hristos! (Ioan 10.5). *Vegheați și depărtați-vă* de oamenii care vorbesc lucruri stricate, împotriva învățaturii pe care ați primit-o (Faptele apostolilor 20.30,31; Romani 16.17). *Păstrați* lucrurile bune, care v-au fost încredințate de Duhul Sfânt care locuiește în voi (2 Timotei 1.14). *Nu primiți* pe nimeni, care merge mai departe și nu rămâne în învățătura lui Hristos! „Pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele” (2 Ioan 9-11).

Astfel îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu, iar singura siguranță a turmei lui Hristos este să urmeze acest Cuvânt. Potrivit acestui Cuvânt, orice chestiune trebuie să fie confirmată prin gura a doi sau trei martori. Ascultați deci trei mărturii:

Duhul Sfânt mărturisește în Ioan 3.36: „Cine crede în Fiul are viață eternă; și cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”. S-a spus adesea că acest singur pasaj este suficient pentru ca orice cititor sincer, orice suflet care se supune Cuvântului lui Dumnezeu cu simplitate, să realizeze faptul șocant că există oameni care *nu* vor vedea viața, ci asupra cărora *rămâne* mânia lui Dumnezeu.

Fiul lui Dumnezeu a spus: „Oricine va huli împotriva Duhului Sfânt *nu va avea iertare niciodată*, ci este vinovat de un păcat *etern* (pentru că spuneau: „Are duh necurat”)” (Marcu 3.29,30). O *a doua* mărturie fără echivoc că există, sau cel puțin au existat, oameni care *nu* vor găsi iertare în eternitate.

În al treilea rând, Dumnezeu Însuși a jurat că cei care nu au crezut *nu* vor intra în odihna Sa (Evrei 4) și știm că nici o iotă, nici o fărâmbă din Cuvântul Său nu va cădea la pământ.

Astfel, mărturia unită a întregii Dumnezeiri, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, expune învățătura că *toți* oamenii vor fi mântuiți ca fiind o minciună. Și în Evrei 6.6 auzim că există oameni, pentru care este **imposibil** să fie reînnoiți la pocăință, iar în capitolul 10 al aceleiași epistole, că pentru cei care păcătuiesc cu intenție nu mai rămâne **nicio** jertfă pentru păcat, ci doar o judecată mistuitoare „**fără milă**”. Și întreaga prezentare se încheie cu cuvintele: „Este *înfricoșător* să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10.26-31).

Și în Evanghelii, Domnul vorbește întotdeauna despre un foc care *nu se stinge*, despre un vierme care *nu moare*, despre un chin *etern*, despre o prăpastie mare în lumea de dincolo, care este *întărită* în așa fel încât nimeni nu *poate* trece dintr-o parte în alta, chiar dacă vrea.

În Matei 25, când mirele intră la nuntă cu fecioarele înțelepte, ușa este *închisă* pentru cele nechibzuite. La sfârșitul judecății *celor vii* din același capitol, cei care stau în stânga Domnului li se spune: „Plecați de la Mine, *blestemaților*, în focul *etern!*” Iar când cerul și pământul vor dispărea și toți „*morții*” vor fi judecați înaintea marelui tron alb, după faptele lor, toți cei ale căror nume nu se găsesc scrise în cartea vieții își vor găsi locul în **moartea** a doua, în iazul de foc (Apocalipsa 20.11-15). Când în capitolul următor ni se arată starea *eternă*, cerul nou și pământul nou, în legătură cu *cortul* lui Dumnezeu, cu soția Mielului, și cu poporul lui Dumnezeu, poporul pământului nou, auzim la sfârșit: „Cât despre fricoși și necredincioși ... și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte” (Apocalipsa 21.8). Partea acestor disprețuitori sau a celor care au neglijat mântuirea este așadar în focul de nestins; soarta lor este pecetluită pentru eternitate. Ei au ratat momentul potrivit, ziua mântuirii, când numele lor puteau fi înscrise în cartea vieții, l-au ratat pentru totdeauna. Fără îndoială, o realitate *profund zguduitoare*, dar Cel așezat pe *tron* îi vorbește lui Ioan chiar aici: „*Scrie*, pentru că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate” (Apocalipsa 21.5). Vai de oricine zguduie aceste cuvinte sigure și adevărate, sau chiar numai le răstălmăcește! Va trebui să aibă de-a face cu Cel care le-a pus să fie *scrise* cândva de către Ioan, pentru ca toți să le poată citi și să le *păstreze așa cum sunt scrise*.

Oh, cum trebuie să vorbească mereu despre aceste lucruri! S-ar prefera mai degrabă, așa cum a făcut odată Iuda, „să scrie despre mântuirea noastră comună”, cu atât mai mult cu cât aceste lucruri au fost deja tratate atât de serios și în detaliu¹. Este o misiune dureroasă să ai de-a face cu învățăturile rele și cu cei care le aduc. Dar, așa cum Iuda a fost nevoit să scrie sfinților și să-i îndemne să lupte pentru credința care le-a fost dată odată, tot așa îndemnul Domnului către Petru: „Păstorește oile Mele!” (Ioan 21.16; compară și cu 1 Petru 5.2), îl împinge pe scriitorul acestor rânduri, în mica sa măsură, să avertizeze încă o dată asupra pericolului iminent și să atragă atenția dragilor săi cititori, cu toată seriozitatea, asupra învățăturii contrare Scripturii și rea a doctrinei împăcării generale.

S-ar putea crede că bine-cunoscutul cuvânt: „Oamenilor le este rânduit să moară *o singură dată*, iar *după aceea vine judecata*” (Evrei 9.27) ar trebui să închidă gura oricărui predicator al doctrinei împăcării generale. Căci despre ce este vorba în judecata anunțată în acest pasaj? Se va răspunde: „Desigur, asupra păcatelor oamenilor”. Dar dacă Hristos a purtat judecata pentru păcatele *tuturor* oamenilor, și acest fapt este necesar, dacă Dumnezeu trebuie să-i salveze pe *toți*, cum poate fi judecat vreun om pentru aceste păcate? Din nou se va spune: „Desigur că nu; dar nu este scris că Hristos a purtat păcatele *tuturor* oamenilor, ci doar «păcate *multora*»”. În regulă; dar învățătorii împăcării generale susțin, pe de o parte, că oamenii care mor în necredință vor fi judecați, nu etern, ci pentru o vreme, iar pe de altă parte că *toți* oamenii vor fi în cele din urmă mântuiți. Ei nu recunosc, sau nu vor să recunoască, că se pun astfel în contradicție directă cu Cuvântul lui Dumnezeu, Îl răstălmăcesc în cel mai rău mod posibil, că Îl acuză, de asemenea, pe Dumnezeu de nedreptate vădită și, în același timp, nu recunosc sau nu vor să recunoască valabilitatea *deplină* a jertfei lui Hristos; nici nu vor să recunoască ce responsabilitate teribilă își asumă simulând oamenilor, care oricum vor să țină departe de ei gândul veșniciei, că ei au posibilitatea de a se mai putea converti în lumea de dincolo. Ah, gândul teribil de a fi pus un obstacol în calea chiar și a *unui singur* suflet nemuritor de a căuta harul *astăzi!* Dumnezeu

¹ Reamintesc scrierile publicate de aceeași editură: „Nach Wahl der Gnade”, „Unsterblichkeit der Seele, Seelenschlaf und ewige Verdammnis” și „Ewige Verdammnis und Wiederbringungslehre”.

cheamă atât de serios și de insistent: „**Astăzi**, când auzi glasul Său, nu îți împietriți inima!” Din doctrina împăcării generale, însă, omul conchide în mod natural și conform dorințelor sale: „Nu, *mâine*, da, în *eternitate* mai am timp să-mi pun în ordine treburile cu Dumnezeu. Chiar dacă trebuie să trec printr-o perioadă scurtă sau lungă de suferință în viața de apoi, vreau totuși să savurez viața *astăzi*!” Și astfel, cei nefericiți sunt înșelați cu privire la mântuirea lor veșnică.

În final, câteva observații în legătură cu întrebările care i-au fost adresate scriitorului din diferite părți în ultimele săptămâni și care par să îngrijoreze unele inimi.

Unii propagatori ai doctrinei împăcării generale se delectează făcând tot felul de afirmații înșelătoare cu privire la traducerea cuvintelor grecești ascultătorilor sau cititorilor lor, dintre care aproape toți nu sunt familiarizați cu limba greacă. Intențiile lor sunt destul de clare. Ei spun, de exemplu, că cuvintele grecești *aión* și *aiónios* nu înseamnă eternitate, respectiv etern, ci „epocă”, „timp de o epocă”. Unii vorbesc, de asemenea, despre *cinci* astfel de veacuri (epoci) sau aeonen; dar eu întreb, unde în Cuvântul lui Dumnezeu există *cea mai mică* aluzie pentru această ultimă afirmație? Ideea există doar în creierile acestor oameni și, încercând să adapteze totul la această idee aparent fermecătoare, ei realizează lucruri incredibile.

Faptul că cuvântul *aión* înseamnă „epocă, veac” în mai multe locuri din Noul Testament, în funcție de context, este desigur adevărat, de exemplu atunci când se vorbește despre epoca *aceasta* sau epoca *actuală* și despre epoca *viitoare*. (Veacul viitor sau care vine este împărăția de 1000 de ani; Matei 12.32; Marcu 10.30; Luca 18.30; a se compara și cu Matei 13.39,40,49; 24.3; Romani 16.25; 1 Corinteni 10.11; Efeseni 2.7, etc.) În general, totuși, cuvintele *aión* și *aiónios* sunt folosite în mod repetat nu numai de scriitorii Noului Testament, ci și de scriitorii greci seculari în sensul de „eternitate” sau „etern”.

Expresia *eis ton aióna* (= în eternitate), deosebit de criticată pentru că este tradusă greșit, apare de aproximativ 25 de ori în Noul Testament și nu poate fi tradusă, cu foarte puține excepții, unde înseamnă „întotdeauna” sau „pentru totdeauna”, decât prin „în eternitate” sau „etern”. Pentru ca cititorul să fie în măsură să judece singur, voi cita majoritatea pasajelor: Marcu 3.29; Ioan 4.14; 6.51,58; 8.51,52; 10.28; 11.26; 12.34; 14.16; Evrei 1.8; 5.6; 6.20; 7.17,21,24,28; 1 Petru. 1.25; 1 Ioan 2.17; 2 Ioan 2; Iuda 13.

Adjectivul *aiónios* (= etern) apare atât în legătură cu Dumnezeu și cu Duhul (Romani 16.26; Evrei 9.14; în aceste două pasaje însemnând *fără început* și *fără sfârșit*), cu gloria, răscumpărarea, mântuirea, moștenirea etc. și de foarte multe ori cu viața, precum și cu focul, distrugerea, damnarea, judecata etc. Are sensul de a nu se sfârși niciodată, de a nu înceta niciodată. Privarea cuvântului de acest sens în unul sau altul din contextele în care apare (cum ar fi foc, damnare, judecată) este o acțiune pur arbitrară, care trebuie să ducă în mod necesar la apariția acestui sens îndoielnic și în celelalte contexte. Dacă judecata, damnarea etc. nu sunt cu adevărat „eterne”, cum rămâne cu Dumnezeu, Duhul Sfânt, gloria, viața etc. etc.?

De asemenea, este foarte remarcabil faptul că există unele pasaje în care cuvântul este în opoziție directă cu „temporal”, cum ar fi:

2 Corinteni 4.18: „Cele văzute sunt *trecătoare*, dar cele nevăzute sunt *eterne*”.

2 Corinteni 5.1: „... o casă nefăcută de mâini (adică *temporală*, pământească), *eternă*, în ceruri.”

1 Timotei 6.16: „... Lui fie onoare și putere eternă.”

1 Petru 5.10: „Iar Dumnezeuul oricărui har, care v-a chemat la gloria Lui eternă ...” - (compară și cu Evrei 5.9; 9.12).

De asemenea, învățătorii împăcării generale fac mult caz de cuvintele apostolului din 1 Timotei 4.10: „deoarece pentru aceasta ne ostenim și suntem defăimați, pentru că ne-am pus speranța într-un Dumnezeu viu, care este Păstrător al tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor”. Ei chiar îi acuză pe traducătorii „Bibliei Elberfelder” de un fals deliberat, deoarece au tradus cuvântul grecesc *sotér* din acest pasaj prin „Păstrător” (sau: Susținător); ar trebui să se citească „*Salvatorul* (Mântuitorul) tuturor oamenilor, în special al credincioșilor”. În opinia lor, sensul pasajului este următorul: Dumnezeu îi *mântuiește pe toți* oamenii, în special pe credincioși; adică: nimeni nu merge în pierzare, *toți* oamenii intră în cele din urmă în viață, dar există diferite tipuri sau grade de mântuire, în funcție de faptul dacă o persoană crede în timpul acesta sau ajunge la mântuire doar după moartea sa.

Ce confuzie îngrozitoare!

În primul rând, să observăm că apostolul spune în versetul 8 că deprinderea *trupească* este de puțin folos, dar că evlavie are promisiunea *vieții*, atât celei *prezente*, cât și celei *viitoare*. Apoi, în versetul 10, el spune că, în exercitarea evlaviei, este expus la multe defăimări în desfășurarea slujbei sale, deoarece speră în Dumnezeu cel viu, care este capabil să îl susțină în mijlocul tuturor suferințelor sale și să îl salveze din ele. Acest Dumnezeu viu, „Păzitorul (Observatorul) oamenilor”, cum Îl numește Iov (Iov 7.20), ai cărui ochi străbat întregul pământ, aude strigătele tuturor creaturilor Sale atunci când acestea Îl strigă în necazurile lor, le salvează și le ține în viață. Dar dacă Dumnezeu, în providența Sa, acționează deja în acest fel față de oameni în general, cu atât mai mult față de credincioșii pe care i-a răscumpărat atât de scump și ale căror fire de păr sunt toate numărate! Pavel a experimentat personal această credincioșie păstrătoare și mântuitoare într-o măsură excepțională și a continuat să spere în ea.

În ceea ce privește cuvântul *sotér*² în sine, în lumea greacă avea în general sensul de „păstrător, salvator, eliberator” și era atașat ca titlu de onoare unor prinți sau bărbați care au adus servicii deosebite patriei lor. În Noul Testament, apare de cele mai multe ori în legătură cu lucrurile eterne și atunci înseamnă „Salvator, Mântuitor”, dar fără a-și pierde sensul original. Prin urmare, nu poate fi vorba de o traducere falsă sau chiar de o falsificare deliberată a textului. Chiar dacă s-ar dori să se dea cuvântului sensul de Mântuitor sau Salvator (cu privire la suflet) și în acest pasaj, ar putea fi doar în sensul din 1 Timotei 2.4, unde citim că Dumnezeu *dorește* (această intenție de dragoste este *din partea Sa*) ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoașterea adevărului, dar atunci ce se întâmplă cu post-scriptumul: „mai ales (în mod deosebit, de fapt, cel mai mult) al credincioșilor”? Ar fi complet de neînțeles.

Ca și în cazul lui *sotér*, la fel este și cu cuvântul *soteria*. Și acesta se aplică în Noul Testament de cele mai multe ori la lucrurile eterne, la suflet, și atunci înseamnă mântuire, salvare. Dar acolo unde apare în legătură cu lucruri temporale, pământești, are sensul de izbăvire sau păstrare (a se compara, de exemplu, cu Luca 1.71; Faptele apostolilor 27.34; Evrei 11.7).

După cum se știe, învățătorii împăcării tuturor oamenilor trag concluzia și din cuvintele apostolului din Romani 11.32: „Pentru că Dumnezeu i-a închis împreună pe toți în necredință,

² Derivat din verbul „*sozein*”, care înseamnă mai întâi a păstra intact, apoi a face sănătos, a vindeca, a salva, de asemenea a salva într-un sens spiritual.

ca să arate îndurare tuturor”, că într-o zi *toți* oamenii ar fi iertați, adică mântuiți. Scoțând și aici versetul din context, ei trec cu vederea (sau nu vor să vadă) că apostolul vorbește în întregul capitol despre căile lui Dumnezeu cu iudeii și cu păgânii și demonstrează pur și simplu că *toți*, cu sau fără făgăduință, pot fi mântuiți numai pe baza unui *singur* fundament, acela al iertării.

Există ceva captivant în doctrina împăcării generale (universale) pentru *sentimentele* oamenilor. „Nu ar fi frumos”, se întreabă, „dacă *toți* oamenii ar fi salvați odată? Nu este îngrozitor gândul la chinul veșnic?” Da, este îngrozitor. Dar astfel de întrebări și-ar găsi curând răspunsul corect dacă în inimile noastre ar trăi ceea ce un „învățător” cunoscut pentru interpretările sale excelente și clare ale Cuvântului (Efeseni 4.11) a exprimat prin cuvintele: „Un singur păcat este mai îngrozitor în ochii Dumnezeului sfânt decât o mie de păcate, nu, decât sunt toate păcatele lumii în ochii noștri”.

Mereu uităm că sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu sunt la fel de desăvârșite și de neînțelese de mari pentru noi, oamenii, ca și dragostea și bunătatea Sa și, în plus, că niciuna din însușirile Sale nu le poate în niciun fel afecta sau chiar transforma pe celelalte. Dumnezeu este dragoste *desăvârșită* și luminează *desăvârșită*.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Gibt es eine Allversöhnung?*“